

 SAGA
EGMONT

KOLMIKKO LUOLA- JAHDISSA

KARI
VAIJÄRVI

Kari Vaijärvi

Kolmikko luolajahdissa

SAGA Egmont

Kolmikko luolajahdissa

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2006, 2021 Kari Vaijärvi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726897982

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

1.Luku

Kypäräpää metsässä

Ville katseli karttaa ja sitten ympärilleen. Metsä oli harventunut ja edessä näkyi kallioisempaa maastoa. Pojat olivat seuranneet ruohottunutta polkua, joka kiemurteli sinne tänne puiden välissä.

- Istutaan vähäksi aikaa, hän ehdotti. - Meidän pitäisi olla nyt aika lähellä, jos ollenkaan osaan lukea karttaa.

Valtteri virnisti ja heitti reppunsa maahan.

- Joo, siitä voidaan olla montaa mieltä. Kerran jo tultiin samalle kohtaa uudelleen.

- Se nyt oli ihan vahinko, Ville puolustautui. - Polku näytti vievän kivasti oikeaan suuntaan.

- Ja sulla oli kartta väärinpäin, Valtteri herjasi lisää. Sumo lösähti puun juurelle ja tuhahti. Bulldoggi

heilautti kerran häntäänsä ja näytti nukahtavan siinä samassa. Valtteri rapsutti koiraa päältaelta, ja Sumo murisi tyytyväisenä.

- Olisipa mulla samanlaiset unenlahjat, Ville huokasi. - Mutta nyt on kyllä nämä jutut jotenkin tulleet uniinkin.

Viime yönä näin painajaista. Me jouduttiin pimeään luolaan, ja sitten äkkiä alkoi kuulua siihenä. Joku nauroi pirullisesti ja heitti dynamiittipötkön jalkoihin.

- Ja sitten heräsit, Valtteri nauroi.

Ville kaiveli reppuaan ja otti esiin vesipullon. Hän kulautti melkein puolet suuhunsa ja ähkäisi tyytyväisenä.

- Ei kun nappasin kiinni pötköstä ja vippasin sen takaisin jonnekin. Sitten kuului räjähdys ja heräsin.

- Minulla taas pyörii jalkapallo koko ajan mielessä, Valtteri tunnusti. - Ei joka jengi sentään pääse näin pitkälle. Ajattele nyt, me pelataan Porvoossa turnausvoitosta ihan kohta. Siellä on mukana joukkue Tallinnasta ja Ruotsista, ja jos hyvin käy niin saadaan jompikumpi vastaan seuraavalla kierroksella.

- Sinne on ihan helppo lähteä, toinen kuittasi.

- Meillä ei ole kauhean paljon mahiksia, niin että otetaan vaan rauhassa ja pidetään hauskaa. Virnistellään katsos niin kuin Ronaldinho ja nautitaan. Härnäetään muita joukkueita niin pitkään kuin jaksetaan.

- Älä luovuta liian helpolla, Valtteri kiihtyi. - Meillä on kuule niin hyvä jengi, että pannaan ihan varmasti kamppoihin kenelle tahansa. Vaikka... Oletko muuten huomannut, että valmentaja on ollut aika hiljainen viime treeneissä?

- Joo, Ville myönsi. - Ihan kuin Jakolalla olisi jotain muka tärkeämpää ajateltavaa. Yleensä se melskaa melkein koko ajan.

- Ne voi olla rakkaushuolia, Valtteri naureskeli.

- Sillä on joku villitys. Eikös Jakola ostanut justiin uuden upean motskarin, oikein varsinaisen menohirmun?

- Hirmuisuudesta en tiedä, Ville huokasi. - Mutta vähän pahaan saumaan huolet tulivat, oli ne sitten millaisia vaan. Eka matsi on huomenna kirkkonummelaisia vastaan. Eikä valmentaja sanonut mitään edes aloituskokoonpanosta.

- Mies on ollut ihan sekaisin mestaruuskisoista ja tuijotellut tietysti silmät kipeiksi maailmantähtiä. Muistatko miten se paasasi pallon hallinnasta ja maalinedustapelistä? Valtteri naureskeli.

- Jes, kukahan senkin tekee? No, Sergei tietysti pystyy pitämään palloa, mutta ei meillä ole kunnon laukaisijoita kauempaa.

Sumo urahti ja kääntyi kyljelleen. Valteri kaiveli reppuaan ja otti esille muovitaskun täynnä kopioita.

- Lueskelin uudelleen näitä lehtijuttuja. Tässä uutisessa kerrotaan, ettei osaa niistä räjähteistä koskaan löydetty.

- Omituinen huijausjuttu, Ville tuumi. - Jotkut miehet yrittivät kaivaa muinaisluolaa tai ainakin väittivät niin. Siellä piti olla kivikautisia piirroksia ja kultasuonia ja vaikka mitä.

- Ja sitten velkaraha loppui, Valteri ynnäsi. - Miehet livistivät tiehensä, ja nyt vasta koko juttu saatiin päätökseen. Kummaa, ettei karttaan ole merkitty mitään tietä louhokselle. Siellä kaivettiin ja räjäyteltiin varmaan niin paljon, että jonkinlainen tie on varmasti rakennettu. Kuuluuhan tänne nytkin jotain auton ääntä. Vai onko tuo moottoripyörä?

- Ei siitä nyt niin montaa vuotta ole, Ville sanoi. - Eikä kaikkia väliaikaisia teitä merkitä siitä vaan karttaan. Ja minkähän vuoden kartta sulla on?

- Kaivelin tämän isän laatikoista. Ei tämä nyt ikäloppu ole. Missäs täällä on vuosiluku? Tuota... No, tämä on melkein kakstuhatta luvulta.

Ville alkoi hihittää ja taputti käsiään.

- No niin, aarreluolan jahdissa muinaiskartan avulla. Ilmankos tämä on tällaista hakuammuntaa.

- Odotas nyt, Valteri mutisi nolostuneena. — Tarkistan asian viimeisten tietojen mukaan.

Hän alkoi selaila kiihtyneenä papereita, kuljetti sormeaan karttaa pitkin ja vilkuili toisella silmällä ympärilleen.

Sää oli harvinaisen kaunis, sopivasti pilviä taivaalla, niin ettei aurinko päässyt porottamaan suoraan kasvoihin. He olivat lähteneet heti aamupalan jälkeen liikkeelle ja päättäneet ottaa tutkimusmatkan ihan

leikkimielellä. Sitä paitsi pitihän tietysti Sumon saada liikuntaa ja raitista ilmaa. Koira ei tainnut olla ihan samaa mieltä. Sille oli kehittynyt hyvin valikoiva maku liikunnan suhteen. Siinä piti olla selkeä tavoite, esimerkiksi ruoka.

- Paikalla on aika korkea kallio tai kalliopaasi juuri luolan suuaukon yläpuolella. Me ollaan ihan lähellä, varmasti, Valtteri ilmoitti.

- Uskotaan, kun nähdään, Ville haukotteli. - Etsitään nyt se luola, ja pidetään sitten ruokatauko, vai mitä?

Sumo nousi kiireesti ylös kuullessaan sanan ruoka, mutta tuhahti sitten pettyneenä. Pojat nostivat reput selkään ja lähtivät talsimaan suoraan eteenpäin. Tuskin havaittava polku kiemurteli sekametsän halki. Sitten se alkoi nousta, ja maasto muuttui helppokulkuisemmaksi.

Sumo otti äkkiä pari juoksuaskelta ja kääntyi oikealle. Pojat vilkaisivat toisiinsa ja nyökkäsivät. Sumo oli saanut vainun jostakin. Saattoi olla hyvä idea seurata koira. Se murahti muutaman kerran, katseli taakseen ja lähti hölkkäämään eteenpäin.

Sammal oli liukas, ja Ville oli pari kertaa livetä. Kallionyppylän päällä hän nosti kätensä.

- Sumo, seis! Odota siinä. Katso tuota!

Pojat tuijottivat edessä olevaa maisemaa. Kahden kallionkielekkeen väliin oli ahdettu valtava irtolohkare.

- Ihan kuin jättiläinen olisi iskenyt kiilan siihen väliin, Valtteri henkäisi. - Mutta tuolta alhaalta... Tuleeko sieltä savua?

- Siinä on aukko, Ville sihahti. - Se on niin syvällä, ettei oikein erota...

- Kimmeltää kuin hopea, Valtteri kuvaili. - Onko tuo metallia? Tai sitten siellä täytyy olla vettä. Jos on tarpeeksi kylmä, niin höyry nousee. Jukra, täällä on tosiaan aika velhomaista. Jotenkin odottaa, että sieltä voi milloin tahansa ilmestyä usvasta tietäjä tai soturi.